

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **L. N.**, zastoupené Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, sídlem Ovenceká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2021, č. j. OAM-553/ZA-ZA11-VL11-R2-2019, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2020, č. j. 20 Az 10/2021-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 1. 2021, č. j. OAM-553/ZA-ZA11-VL11-R2-2019, shledal opakovanou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

[2] V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí není založeno na správně zjištěném skutkovém stavu, neboť žalovaný se neseznámil s obsahem žalobkyní navrhovaných podkladů k prokázání tvrzení o reálnosti jejích obav z návratu do země původu, ani neprovedl se žalobkyní doplňující pohovor. Napadené rozhodnutí je založeno na neobjektivních a neaktuálních podkladech, které jsou obecného rázu a neodpovídají situaci žalobkyně. Rozhodnutí obsahuje protichůdné závěry, nepodložené úvahy a domněnky i zjevně nepravdivé údaje. Hodnocení žádosti o mezinárodní ochranu žalovaným jako účelové považuje žalobkyně za nezákonné, odkaz na možnost získat pobytové oprávnění v režimu zákona o pobytu cizinců měl být konkretizován, podání žádosti o doplňkovou ochranu je pro žalobkyni v současné době jedinou možností, jak si zajistit pobytové oprávnění v České republice. Žalobkyně rovněž namítala, že v řízení o své opakované žádosti uplatnila konkrétní nový azylový důvod, kterým je hrozba pronásledování z důvodů náboženského vyznání a příslušnosti.

[3] Městský soud se zabýval stěžejní otázkou, zda skutečnosti uplatňované žalobkyní v řízení o její opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, lze podřadit pod § 11a odst. 1 zákona

o azylu, tedy zda se jedná o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně skončených řízeních [§ 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu].

[4] Městský soud považoval za jednoznačné, že až do vyjádření žalobkyně dne 11. 10. 2019 byly důvody opakované žádosti totožné s těmi, které žalobkyně uvedla ve své přechozí žádosti. V řízení ani nevyšlo najevo, že by se situace na Ukrajině změnila do té míry, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[5] Jako novou skutečnost městský soud vyhodnotil tvrzení žalobkyně z jejího podání ze dne 11. 10. 2019, spočívající v obavách z utlačování pro její příslušnost k části Ukrajinské pravoslavné církve hlásící se k Moskevskému patriarchátu. Městský soud současně korigoval závěr žalovaného, že se nejedná o novou skutečnost, neboť ji žadatelka neuplatnila v samotné opakované žádosti, ale až ve vyjádření k podkladům rozhodnutí. Zákon o azylu výslovně nezapovídá možnost uvádět nové skutečnosti k odůvodnění žádosti o mezinárodní ochranu po podání žádosti o mezinárodní ochranu. Městský soud se nicméně ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobkyní uvedené skutečnosti ohledně jejích obav z pronásledování a utlačování z důvodu její příslušnosti k části Ukrajinské pravoslavné církve hlásící se k Moskevskému patriarchátu nebyly osvědčeny jako azylově relevantní ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a nejsou tedy novými skutečnostmi, které by odůvodňovaly meritorní rozhodování o opakované žádosti. Proto žalobu zamítl.

[6] Rozsudek městského soudu napadla žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností, v níž uvádí, že při jednání městský soud výslovně upozorňovala, že zásadně zhoršená bezpečnostní situace pro státní občany Ukrajiny pocházející z válkou zasažených oblastí Luhanu a Doněcka představuje důvod pro prolomení povinnosti soudu přezkoumat správní rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. Stěžovatelka přitom při jednání společně s obsáhlým vyjádřením k žalobě doložila městskému soudu i několik novinových článků, které prokazují intenzivní boje na území východní Ukrajiny, včetně zpráv o užívání těžkých bojových zbraní a nových obětích mezi civilisty z dané oblasti. Stěžovatelka se proto domnívá, že hodnocení městského soudu jsou nedostatečná a nepřezkoumatelná.

[7] Za zásadní pochybení stěžovatelka považuje, že soud odmítl provést její účastnický výslech. Stěžovatelka soudu uváděla, že trvá na nařízení jednání za současného ustanovení tlumočnicka právě z toho důvodu, že chce během jednání osobně uvést na pravou míru okolnosti údajné absence svého vyjádření k opakované žádosti z roku 2019 s podrobnostmi ohledně stěžejního azylově-relevantního důvodu a zejména aby mohla soudu sdělit své zcela aktuální obavy z případného nutného návratu do země původu s ohledem na zásadně zhoršenou bezpečnostní situaci.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že podrobně vyhodnotil podání stěžovatelky a obstaral relevantní aktuální informace. Žalovaný dále konstatoval, že stěžovatelka uvádí stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu opětovně vrátit, jako uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy důvodem je snaha zlegalizovat další pobyt na území ČR a obava z bezpečnostní situace na východě Ukrajiny, kde před svým odjezdem z vlasti trvale pobývala. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že změna v tvrzených důvodech, tedy že stěžejním důvodem pro její podání ve skutečnosti je utlačování příslušníků církve na Ukrajině, ke kterému dochází v posledních dvou letech, není novou skutečností ve smyslu zákona o azylu.

[9] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovatelce na vědomí.

[10] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu

pokračování

tohoto pojmu pro řízení ve věcech mezinárodní ochrany viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[11] Především, stěžovatelka v kasační stížnosti nevznesla žádnou právní otázku, která by nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu dosud řešena, nebyla řešena jednotně, nebo u níž by stěžovatelka namítala potřebu změny právního názoru soudu. Hodnocení novosti stěžovatelkou uváděných skutečností provedené městským soudem plně odpovídá závěru, který k otázce podmínek přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“*

[12] Městský soud se řádně zabýval všemi žalobními námitkami stěžovatelky, správně korigoval chybný dílčí právní názor žalovaného v otázce koncentrace řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu a odůvodnil, proč neshledal důvod ke zrušení rozhodnutí žalovaného.

[13] Pochybení městského soudu nelze spatřovat ani v neprovedení důkazu účastnickým výsledkem stěžovatelky. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s důvody, pro něž tak městský soud učinil, a pro jejich potvrzení odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. II. ÚS 182/02, dostupný na nalus.usoud.cz, k § 131 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, jenž upravuje důkaz výsledkem účastníků pro občanské soudní řízení. Ústavní soud uvedl, že *„důkaz výsledkem účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, (...) ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží právě přednesy účastníka a jeho procesní úkony.“* Uvedené lze nesporně vztáhnout i na výslech účastníka v soudním řízení správním.

[14] Městský soud rovněž řádně odůvodnil, proč z provedeného důkazu výsledkem svědka (stěžovatelčina syna) nedovodil žádné azylově relevantní skutečnosti nad rámec těch, které byly předmětem předchozích správních řízení, včetně aktuální situace v zemi původu. Rovněž řádně odůvodnil, proč neprovedl stěžovatelkou navržené listinné důkazy.

[15] Nejvyšší správní soud tedy nezjistil, že by městský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] Na závěr Nejvyšší správní soud uvádí, že soužití s rodinou může stěžovatelka dosáhnout prostřednictvím některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, institut mezinárodní ochrany k dosažení tohoto cíle neslouží (srov. například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 - 52, usnesení ze dne 4. 12. 2020, č. j. 3 Azs 129/2020 - 68, popřípadě rozsudek ze dne 17. 2. 2021 č. j. 7 Azs 347/2020 - 23).

[17] V kasační stížnosti stěžovatelka navrhla též přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. O tomto návrhu však Nejvyšší správní soud samostatně z důvodu procesní efektivity nerozhodoval.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu